

Egyetlen ember üdvössége többet ér, mint az egész kerek világ. Akik állítják, hogy a lélek-mentés szent feladatára adták magukat, hogyan engedhetik meg mégis, hogy kicsiny világi tulajdonaik kössék le gondolataikat és szívüket, ezek tartsák vissza őket a magasztos hivatástól, amelyre – úgy vallják – Isten hívta el őket? {2T 540.1}

A. testvér, alvásra pazaroltál időt, ami egészséged szolgálata helyett, ártott neked. Az elvesztett értékes órákat, melyek semmi jót sem végeztek magadnak vagy másnak, ellened jegyezték a menny följegyzéseibe. „Hanyag szolgálók” címszó alatt mutatták meg nevedet. Munkásságod nem fogja elviselni az ítélet kivizsgálását. Annyi értékes időt töltöttél olvasással, hogy képességeid mintegy megbénultak. Helyes szokással teszünk szert egészségre, így kamatoztatjuk, s kamatos kamatoztathatjuk egészségünket. De e minden bankbetétnél értékesebb tőkét el lehet pazarolni mértéktelen evéssel-ivással, vagy tétlenül hagyva rozsdálló szerveinket. Föl kell adnunk kedvenc vétkei kielégüléseinket; le kell küzdenünk a lustaságot. {4T 408.1}

az álmoság s tétlenség elszomorítja Isten Lelkét, s megsemmisíti az igaz istenfélelmet. A megrekedt víz bűzössé poshad, de a tiszta folyó, a tiszta patak egészséget és örömet terjeszt a földön. A kitartó, szorgalmas ember bárhol áldás lesz. {4T 410.1}

Istennek semmi szüksége lusta emberekre a művében. Figyelmes, szeretetteljes, nyájas, buzgó munkásokat kíván. A fogdmeg munka a lelkész javára válik. A lustaság a romlott elfajulás bizonyítéka. Gondolkodásunk minden képessége, testünk minden csontja, tagjaink minden izma bizonyítja, hogy Isten használatra, s nem tétlenségre tervezte képességeinket. A. testvér lusta munkába fogni képességeit, s szorgos foglalkozással köti le magát. Akik ok nélkül alvással töltik a nappal értékes óráit, nincs fogalmuk a drága, aranyat érő percek értékéről. Az ilyenek átoknak bizonyulnak csupán Isten ügye számára. A. testvér nagyra tartja magát. Nem kutatta szorgalmasan a Bibliát. Nem az, aminek lennie kellene, vagy amivé komoly igyekezettel válhatna. Olykor neki is fog, de a lustaság, a könnyű éle szeretete visszarántja őt a régi renyhe kerékvágásba. Akik nem nevelték magukat erős szorgalomra és az idővel való takarékosagra, azoknak szabályokat kell állítani maguk elé, hogy az serkentse őket rendszerességre és gyorsaságra. {4T 411.1}

Isten emberei legyenek szorgalmasak a tanulásban, lelkiismeretesek a tudás elsajátításában, egyetlen órát sem pazarolva el, Szívós igyekezettel a kitűnőség csaknem bármilyen fokára föl tudnak emelkedni, mint keresztények, és mint erős, s tekintélyes emberek. Sokan mégsem érik el a felsőbb fokot a szószéken vagy szakkörükben, mivel nincs kitűzött céljuk, és hanyagok a szokásaik. Ezt sajátították el ifjúkorukban. Hanyag figyelmetlenség sír le mindenről, amibe fognak. A néha-néha hirtelen nekirugaszkodás nem elég, hogy javulást eredményezzen az ilyen könnyű életet kedvelő, tunya embereknek. Oly föladat lenne ez, mely megköveteli a jótettekben a türelmes állandóságot. A világi életben az emberek csakis akkor tudnak igazán sikeresek lenni, ha rendszeres időben kelnek föl, imádkoznak, étkeznek és fekszenek le. Ha a világi dolgokban rendre és rendszerességre van szükség, mennyivel inkább az Istennek végzett szolgáltnál. {4T 411.2}

Sokan ágyban pazarolják el a ragyogó reggeli órákat. Az értékes órák, ha egyszer elvesztek, soha vissza nem térnek; elvesztek a földi élet, s az örökkévalóság számára. Ha csak egy órát veszünk is naponta, mily időpazarlás ez az év folyamán! A szunnyadó gondoljon erre. Torpanjon meg, s fontolja meg, hogyan fog elszámolni Istennel az elmulasztott lehetőségeiért. {4T 412.1}

Mikor felelősségeket bízunk valakire, ne azt kérdezzük, hogy jó szónok, vagy gazdag-e, hanem becsületes, megbízható, szorgalmas ember-e; mert bármilyen más legyen is képessége, e minősítések nélkül alkalmatlan bármilyen bizalmi tisztségre. Sokan, noha sokat ígérő kilátásokkal indulnak, csődöt mondanak, mert nem szorgalmasak. {4T 413.1}

Sokan nyomorultul elbuktak, ahol sikeresek lehettek volna. Nem érezték át a ma felelősségét; oly kényelmesen végezték a dolgokat, mintha földi évezred állna rendelkezésünkre, melyen fáradozhatunk az emberek üdvösségért. A buzgóság és lelkesedés e hiánya miatt kevesen teszik azt a benyomást, hogy komolyan gondolnák, amit mondanak. Isten ügyének nem annyira igehirdetőkre van szüksége, mint a Mesterért fáradozó lelkiismeretes, kitartó munkásokra. {4T 413.2}

Mégis némelyek, akik noha hosszú évek óta hirdetik az igét, alig néhány tárgyra korlátozzák magukat, mert lusták szorgalmasan s imádkozva kutatni az írásokat, hogy óriások legyenek a Biblia tanításainak megértésében, s Krisztus gyakorlati tanításai terén. Fejükben kellene tárolni Isten szava igazságainak ismeretét, hogy bármely percben készen álljanak, ha az alkalom megköveteli új, és régi dolgokat hozni elő a kincsházából. {4T 414.2}

Isten ügyének értelmes, gondolkodó, Szentírásban jártas emberekre van szüksége, hogy szembeszálljanak az ellenkezés beáramló árával. {4T 415.1}

Felelősségünk egyenesen aránylik világosságunkkal, lehetőségeinkkel, alkalmainkkal. Felelősek vagyunk a jóért, melyet végezhattünk volna, de elmulasztottuk, mert hanyagok voltunk igénybe venni az elérhetővé tett eszközöket. {4T 415.2}

Néhányan háromszor étkeznek napjában, mikor a két étkezés jobban szolgálná testi s lelki egészségüket. Ha megsértik Isten szervezetük igazgatására adott törvényeit, a büntetés elkerülhetetlenül bekövetkezik. {4T 416.3}

Bűn a túl sok evés, ivás, vendégeskedés. ... Az agy képességeit örök életünket érintő tárgyakon kell igénybe vennünk, erősíteniük. Ez elősegíti testünk és értelmünk egészségét. {4T 417.2}

A világosságot nyert nép tagjai közül mégis nagyon kevesen végzik a rájuk bízott munkát. Ez a néhány rendíthetetlen hűségű ember nem törődik a jóléttel, kényelemmel, magával az élettel sem. Ahol csak alkalom nyílik, utat készítenek az igazságnak, és igazolják Isten szent törvényét. {5T 456.1}

Elpazaroljuk-e mi is a lehetőségeket és kiváltságokat, míg csak elnyomást és üldözést nem enged meg Isten? Hagyjuk elvégzetlenül a feladatunkat most, a békében és viszonylagos jószágban? Várjuk be inkább a sötétség napjait, az üldözéseket, és megpróbáltatásokat, hogy azok között legyünk kénytelenek befejezni munkánkat? {5T 456.1}

A gyülekezet a bűn félelmetes mértékéért felelős. Akiknek világosság adatott, miért nem juttatják el másokhoz? Láthatják, hogy közel a vég. Látják, amint tömegek szegik meg naponta Isten törvényét, és tudják, hogy ezek az emberek nem menekülhetnek meg a bűneikkel együtt. Mégis jobban érdekli őket a munkájuk, gazdaságuk, házuk, áruik, ruháik és asztaluk, mint azoknak az embereknek a sorsa, akikkel majd találkozniuk kell az ítélet napján. Alszik a nép, amely állítja, hogy engedelmeskedik az igazságnak. Ha ébren lennének, nem vennék olyan könnyen ezeket a dolgokat. Az igazság szeretete kezd kihalni a szívükből. Példájuk alkalmatlan arra, hogy meggyőzze a világot, hogy nagyobb igazságnak vannak birtokában, mint bárki más. Pontosan akkor gyengék és határozatlanok, amikor naponta élő tapasztalat által erősnek kellene lenniük Istenben. A lelkészre támaszkodnak, amikor az értelmükkel, lelkükkel, hangjukkal és tollukkal, idejükkel és pénzükkel mások lelkészeiként kellene fáradozniuk. {5T 457.1}

Testvéreim, sokan közületek azzal a kifogással tartják távol magukat a munkától, hogy képtelenek másokért dolgozni. Kérdezem: Isten tett ilyen tehetetlenné? Vajon nem a ti tudatos választásotok okozta és tartja fenn ezt a helyzetet? Nem adott-e Isten legalább egy talentumot, hogy azt gyarapítsd, nem a saját kényelmedért és élvezetedért, de Őérte? Tudtál-e arról a kötelességedről, hogy mint szolgájának bölcsen kell felhasználnod a rád bízott tőkét? Ugye szalasztottál már el alkalmakat, hogy képességeidet ebben az irányban fejleszd? Nagyon igaz, hogy kevesen érezték át igazán Isten előtti felelősségüket. A szeretetet, ítélőképességet, emlékezőtehetséget, előrelátást,

tapintatot, erőt és minden más képességet csak az „én”-nek szenteltétek. Nagyobb bölcsességgel szolgáltátok a gonoszt, mint Isten ügyét. Megrontottátok, megbénítottátok, eltompítottátok képességeiteket a világi hajszában, az Istenért végzett munka rovására. {5T 457.2}

Tegyük fel, hogy bizonyos összeget bízna rád, hogy valamely célra beruházd. Vajon eldobnád azt a pénzt, s kijelentenéd, hogy ezek után nem vagy felelős annak felhasználásáért? Ezt tettétek és teszitek Isten ajándékaival. Ha felmentitek magatokat a másokért végzett munka alól, alkalmatlanságra hivatkozva, s helyette világi ügyekbe merültök, nem veszitek komolyan Istent. Tömegek rohannak a vesztükbe. Akik világosságot és igazságot nyertek, maroknyi nép csupán a gonoszok seregei ellen. Mégis ez a kicsiny csapat bármilyen célért latba veti erejét, csak azért nem, hogy megtanuljon lelkeket menteni a halálból. Csoda-e, ha a gyülekezet gyöngye és eredménytelen, s Isten csak keveset tehet hitvalló népéért? Olyan helyzetbe hozták magukat, hogy az Úr nem működhet együtt velük és értük. Merészelitek-e továbbra is figyelmen kívül hagyni az Ő elvárásait? Továbbra is dacolni akartok a menny legszentebb megbízatásával? Vajon azt mondjátok, amit Káin: „A testvérem őrzője vagyok-e?” (I. Móz. 4:9) {5T 458.3}

Ne feledjétek: kötelességeiteket nem a mostani erőforrásaitokhoz és képességeitekhez kell mérnetek, hanem ahhoz, amit eredetileg kaptatok. Sőt azokhoz az alkalmakhoz is, amelyek segítségével fejleszthettétek volna adottságaitokat. Nem az a kérdés, hogy valaki most alkalmatlan és tapasztalatlan-e az Istenért végzendő munkára, hanem az, hogyan és miért került ilyen állapotba, és miként változtathatna ezen? Isten nem vesz igénybe természetfeletti eszközöket ahhoz, hogy ellásson minket a szükséges adottságokkal, de ha gyakorlással fejlesztjük tehetségeinket, akkor együttműködik velünk, s szunnyadó erőink és régóta bénultan heverő képességeink újjáélednek bennünk. {5T 459.1}